

det Synspunkt, at det er tilladt, da vedkommende Handling er foretaget for at komme uden om en alt for streng Lov.

Man maa derfor ved Bestemmelsernes Affattelse slaa fast, at det kun er den *erhvervsmæssige* Handel og Udkænkning der straffes, undtagen ganske enkelte Bestemmelser, hvor der er Tale om visse Personer, som ikke kan overlades til sig selv i denne Henseende, f. Eks. § 22, 3die Stykke.

Derimod naar Talen er om den *erhvervsmæssige* Handel og Udkænkning, da maa der have strengere Regler end hidtil, og det vil den almindelige Retsbevidsthed ogsaa kunne gaa med til, naar alt andet saa holdes ude; thi her er det vindesyge Mennesker, som søge ublu Fordel gennem andres Svagheder.

Der maa derfor dels være strenge Regler, hvor vedkommende ikke har haft Næringsbevis, uagtet han skulde have haft det, og dels hvor vedkommende har misbrugt det ham givne Næringsbevis.

Ud fra ovenstaaende Betragtninger har Lagtinget udarbejdet sit Forslag til den reviderede Lov, med hvilket Forslag nærværende Lovforslag i alt væsentligt stemmer overens bortset fra enkelte Punkter, hvor man har fundet det nødvendigt at fjerne Tvivl, som kunde opstaa som Følge af Formuleringen i Lagtingets Forslag.

Hvad de enkelte Forskelligheder mellem L. 1907 og nærværende Lovforslag angaar, bemærkes:

Ændringerne i § 2 er rent redaktionelle.

Ændringen i § 3 skyldes, at en Per-

son, som ikke har de nævnte Egenskaber, ikke skal kunne fortsætte Næringen.

Ændringerne i §§ 4, 5 og 8 er temmelig selvfølgelige.

Den nye § 12 betyder en principiel Ændring af den ældre Lov med dennes rent lokale Selvstyre paa dette Omraade.

I § 17 har man forbudt ethvert Agentur med berusende Drikke.

I § 18 har man sat Minimum ned til $\frac{3}{8}$ Liter i alle Tilfælde, da der ikke synes Anledning til at tvinge til at købe mere end nødvendigt, saa meget mere som Forskellen i Prisen ikke virker hindrende paa Købet.

I § 19 har man medtaget berusede Personer og Personer under 18 Aar.

§§ 22 og 23 samt 27 er fuldstændig forandrede, dels for Tydeliggørelses Skyld og dels for at hindre Omgaaelse.

Reglerne om denatureret Brændevin synes at burde optages i en ministeriel Anordning, da det maaske vil blive nødvendigt at ændre dem temmelig ofte efter de til enhver Tid indvundne Erfaringer. De er tagne fra norsk Lov af 13. Juni 1891.

I § 26 har man anset det for hensigtsmæssig, at Recepten skal angive, hvor meget vedkommende kan faa udleveret. Foran „Apoteker“ har man for at undgaa en iøvrigt ikke berettiget Tvivl indføjet „privilegerede“.

I § 28 har man dels forhøjet Bøderne, ligesom man i enkelte Tilfælde har indført Konfiskation.

Ændringerne i §§ 29 og 30 er rent formelle.